

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY U. BLOOM

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝ' Η ΑΓΑΠΗ!...

ΛΥΚΕΙΑ που είν' η αγάπη!...

«Ετσι λεγόταν το κομμάτι που έπαιζε η όρχηστρα. Κι' η "Ιρμα αναστατόνταν αν το τραγουδί έλεγε αλήθεια.

«Γλυκεία που είν' η αγάπη!... Δέν υπάρχει τίποτε ανώτερο απ' τήν αγάπη! Είνε το πιό αληθό και το πιό μοντέρνο αίσθημα!», έτσι έλεγε το τραγουδί.

Η αλήθεια ήταν πως η "Ιρμα αγαπούσε τον Ντέρεκ μ' όλη την καρδιά της, κι' όμως δέν είχε το θάρρος να τον παντρευτεί!

Σε μία δδομάδα, ο Ντέρεκ θά έφευγε για τον Καναδά. Έκει θα άρχιζε μία νέα ζωή, μία καινούργια καριέρα! Μιά ζωή στερήσεων, γεμάτη κινδύνους, πρωτόγονη, ανάμεσα σε παγωμένες έκτασεις, χωρίς καμμία πολυτέλεια, μακριά από τον πολιτισμένο κόσμο. Θά ζούσε μόνος του, με την μεγαλοπρέπεια της φύσεως ολόγυρά του! Φρίκη! «Όχι! Χίλιες φορές όχι, προτιμούσε να πνιχτεί το αίσθημα της αγάπης της, παρά να στερηθεί τις αναπαύσεις της, τις διασκέδασεις της. Άρκετά είχε υποφέρει στα νεανικά της χρόνια από φτώχεια και κακοροϊζικία.

«Όποιος δέν πέρασε από φτώχεια, δέν ήταν δυνατόν να την ξέρει. Αυτή όμως...

—Λοιπόν, "Ιρμα, τί αποφάσεις; Θα έρθεις μαζί μου;

—Αδύνατον, Ντέρεκ! Δέν τολμώ ν' αντικρύσω τί φτώχεια! Τη φοβούμαι, κι' έπειτα η αγάπη δέν ζή εκεί που θασιλεύει η φτώχεια!

—Η αγάπη μου είνε τόσο μεγάλη, αγαπημένη μου, πού θα ξεγυιάς τις κακουχίες, όταν θα σε κρατώ στην άγκαλιά μου! Υπάρχει τίποτε δυνατότερο από την αγάπη;... Άκουσε τί λέει το τραγουδί!...

—Όχι! όχι, Ντέρεκ, μην έπιμενεις, θά είμαι δυστυχής πού θα σε χάσω, κι' αυτό το τραγουδί... «Ω! πόσο το μισώ!...

—Δέν μ' αγαπάς αλήθεια, "Ιρμα, όπως σ' αγαπάω εγώ... Άλλοιώς θα με ακολουθούσες στην άλλη άκρη του κόσμου... "Ισως όμως να σκέπτεσαι να παντρευτείς τον Τζών Μπέντιγκ;...

—Δέν ξέρω! Απάντησε η νέα διστακτικά. Μία αγωνία θασάνιζε τη σκέψη της. Ο Ντέρεκ δέν μπορούσε να την καταλάβει. Η ψυχή της υπέφερε σκληρά με τη σκέψη του χωρισμού των, με της έλειπε η ψυχική δύναμις ν' άρχισι πάλι μία ζωή πάλης σ' ένα μακρινό, άγνωστο τόπο. Άν τουλάχιστον ο Ντέρεκ είχε μία τακτική εργασία, με τακτικό μισθό, μπορούσε να το αποφασίσει, αλλά έτσι, στην τύχη!! Δειλιάζε, δέν τολμούσε!...

Ενώ την συνάδευε ως το σπίτι της, ο Ντέρεκ της ξανάλεγε με παρόνοια:

—Δέν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπάω εγώ, "Ιρμα! Μετά μία έβδομάδα φεύγω και δέν θα με ίδης πιά! Προς τί να παρατείνω το μαρτύριό μου! Άς χωριστούμε λοιπόν από τώρα...

Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της, οι δύο νέοι χωρίστηκαν... *

Κατά το διάστημα της έπομένης έβδομάδας, η "Ιρμα πήρε δέκα φορές το ακουστικό του τηλεφώνου στο χέρι της, με τον σκοπό να πη στον Ντέρεκ ότι μετάνιωσε, ότι δέν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν, ότι θα τον ακολουθούσε. Μά, την τελευταία στιγμή, κοινοστεκόταν αναποφασιστη και ανέβαλε για την έπομένη. Είχε φθάσει η παραμονή πού θά έφευγε ο Ντέρεκ. Μελαγχολική και συλλογισμένη η "Ιρμα, καθόταν μόνη της, όταν το κουδούνισμα του τηλεφώνου την έκανε να πεταχτεί όρθη και με λαγίστρα. Με την έλπιδα πως ήταν ο Ντέρεκ, έτρεξε στο τηλέφωνο. Αλλά δέν ήταν ή φωνή του Ντέρεκ. Ήταν ο Τζών Μπέντιγκ, ο οποίος την καλούσε να πάνε στο ντάνσιγκ και να δειπνήσουν μαζί.

Χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, η νέα δέχτηκε.

—Νά είσαι έτοιμη στις έπτάμιση, "Ιρμα, είτε ό νέος. Θά περάσω να σε πάρω με το

αυτοκίνητό μου.

Η "Ιρμα ντύθηκε μ' ένα χαριτωμένο φόρεμα, έρριξε μία τελευταία ματιά στον καθρέφτη της και ικανοποιημένη με την ξαθή όμορφιά της, μπήκε χαρούμενη και κάθισε με άπολαυσι στο πλούσιο αυτοκίνητο του Μπέντιγκ, πού είχε πάει να την πάρει. Ο Τζών ήταν χαριτωμένος νέος, είχε όλες τις χάρες και κάθε νέα θά ήταν ευτυχής να κάνει έναν τέτοιο γάμο. Κι' όμως, όταν ο Τζών τη φίλησε κι' απαλά κάρφωσε άπάνω στο στήθος της ένα υπέροχο λουλουδί, πού το χρώμα του ταίριαζε με την τουαλέττα της, η "Ιρμα τον ευχαρίστησε, χωρίς να νοιώσει το γλυκύ εκείνο αίσθημα πού της έδινε το φιλή το Ντέρεκ.

Το δέπνιο πού παράγγειλε ο Τζών ήταν λεπτό, έλεκτό! Η "Ιρμα όμως, με τη σκέψη γεμάτη από τον Ντέρεκ, έφαγε άνορεκτα, χόρεψε χωρίς κέφι κι' ήταν όλο το θράδυ μελαγχολική. Και ξαφνικά, έκει πού άνυποπτη κύτταζε τά ζεύγη πού χόρευαν στη σάλα, ο Τζών έγειρε κοντά της και της ψιθύρισε στ' αυτή:

—"Ιρμα, θά με παντρευτείς;

—Μά... Τζών! Τραύλιζε η νέα, σε συμπαθώ πολύ, μά ξέρεις, δέν σ' αγαπάω άρκετά για να γίνω σύζυγός σου!

—Τό θεωρείς απαραίτητο για να ευτυχίσω κανείς στο γάμο, ν' αγαπήσει κανείς παράφορα...ρωμαντικά;

—Αυτό αναρωτιέμαι κι' εγώ, άπάντησε η νέα. Αλλά για να είμαι ειλικρινής μαζί σου, πρέπει να σου πώ πως αγαπώ κάποιον άλλον.

—Τό μάντευσα! Και άν δέν άπατάωμαι, αυτός ο άλλος άναχωρεί αύριο για τον Καναδά.

—Ναι! Και ξέρεις, Τζών!... Είμαι δειλή! Δέν έχω άρκετο ψυχικό σθένος! Φοβούμαι τί φτώχεια! Και...άρνησάκα να τον ακολουθήσω!...

—Η φτώχεια είνε φριχτό πράγμα, φαντάζομαι! έπτε ο νέος συλλογισμένος. Αλλά μαζί μου, αγαπημένη μου, δέν θα τη νοιώσεις ποτέ. Σ' αγαπώ, "Ιρμα, κι' ο σκοπός της ζωής μου θα είνε να σε κάνω ευτυχισμένη!... "Ισως με τον καιρό μ' αγαπήσεις!

—"Ισως! Μά έπρεπε να σου πώ την αλήθεια!...

Ο Τζών την συνάδευε ως το σπίτι της. Όταν την άποκαιρέθηκε, ήταν άρραβωνιασμένοι. Στο χέρι της νέας έλαμπε ένα περίφημο μονόπετρο διαγυλίδι. Η θυσία της αγάπης της είχε συντελεσθεί. Την περίμεναν πλούτη και καλοτέρας!...

Τό ταξείδι του γάμου των πλησίαζε στο τέλος του. Δύο μήνες τώρα ταξίδευαν στα όραιότερα μέρη του κόσμου. Περινούσαν από χώρες, πού η "Ιρμα χρόνια όνιρευόταν να τις έπισκεφθεί. Και να πού τί δνιέραι της είχαν πραγματοποιηθεί. Ντυμένη με πλούσιες και κομψές τουαλέττες, μ' ένα πλούσιο αυτοκίνητο στη διάθεσή της, με ύπέροχα κοσμήματα, η "Ιρμα ήταν ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Η εικόνα του Ντέρεκ έσβυνε σιγά-σιγά, μέσα στη ζάλη των άπολαύσεων του πλούτου. Κι' όμως! Κάτι έλειπε από την ευτυχία της!

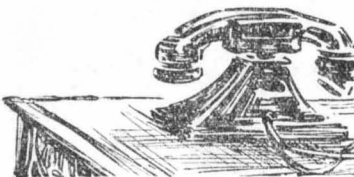
Είχαν περάσει από την Ριόδερα, πήγαν στη Βενετία και έφθασαν στη Νεόπολι. Και μία μέρα πού θρισκότουσαν στα έρείπια της Πομπηίας, καθισμένοι άπάνω στους νκρεμισμένους σπονδύλους μιας κολώνας, ο Τζών αναγκάστηκε, με βαθύ πόνυ ψυχής, ν' αναγνωρίσει ότι είχε άποτύχει στην προσπάθειά του.

—Δέν μ' αγαπάς, "Ιρμα! έπτε με παράπονο.

—Αλλά, Τζών! Υπήρξε ειλικρινής μαζί σου! Ποτέ δέν ελπια πως σ' αγαπώ! Υπήρξε δειλή! Μισ έλεειν, δειλή και έγωίστρια γυναίκα!... Ήθελα την πολυτέλεια, την καλοπέραση! Τά έχω αυτά! Δέν μπορούμε ν' απαιτήσουμε από τη ζωή να μάς τά δώσει όλα! Σε συμπαθώ πολύ, Τζών!

—Ναι, μά αυτό δέν λένετα αγάπη! Κι' άν έβδ, σ' αυτό το υπέροχο περιβάλλον, ανάμεσα σ' αυτό το πικραμένο μεγαλείο, δέν έμαθες να μ' αγαπάς, τί θα γίνει άργότερα! Α! τί γλυκεία πού είν' η αγάπη!

—Λυπούμαι, Τζών, κατάκαρδα! Αλλά

Η "Ιρμα πετάχτηκε, με την έλπιδα πως της τηλεφωνούσε ο Ντέρεκ...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

Το μεγάλο όνειρο κάθε νέας ήταν πάντα η αποκατάστασής της. Κοπέλλες φτωχές και πλούσιες όνειρεύονται τον Ιδανικό νυμφίο, τον σύζυγο που θάρρη μία μέρα να τις πάρη, που θα γίνει ο σύντροφος της ζωής των, με τον οποίο θα διατρέξουν μαζί τον μακρινό και δύσκολο δρόμο του βίου των. Τόν σύζυγον αυτόν άλλες τον όνειρεύονται και τόν θέλουν ωραίο και γοητευτικό, σαν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιού, άλλες φρόνιμο και ἐνάρετο, άλλες ἐργατικό και δραστήριο, άλλες φτωχό, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μόνος του και με τὴ βοήθειά τους μία κατάσταση, άλλες πλούσιο, γιὰ ν' ἀπολαύσουν μαζί όλες τις ἡδονές της ζωής, άλλες ξανθό, άλλες μελαχροινό, άλλες ψηλόν, άλλες μέτριον κλπ. κλπ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ἔχοντας ὑπ' ὄψει του τὸ μεγάλο αὐτὸ όνειρο τῶν δεσποινίδων, τοὺς ἀνοίγει ἀπὸ σήμερα τις σελίδες του, γιὰ νὰ διατυπώσουν σ' αὐτές :

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ. ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΣΥΖΥΓΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ;

Τὸ «Μπουκέτο» θὰ δημοσιεύσῃ τις ἀπαντήσεις τῶν νεαρῶν

δὲν φταίω ἂν ἡ καρδιά μου εἶνε θαθεῖα λυπημένη!

Μία μέρα, ἡ Ἴρμα δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὴ της καλὰ. Καθισμένη στὸ μπαλκόνι της, ἀπολάμβανε τὴν ὑπέροχη θέα τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, με τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὴν πύλα γαλάζια θάλασσα. Πέρα, μακριὰ στὴν κορυφή τοῦ Βεζουβίου, μίᾶ ἐλαφρὰ στήλη καπνοῦ ὠσινόταν μέσα στὸ σουροῦπωμα. Καὶ ἔσφινκα ἡ Ἴρμα κατάλαβε. Ἦταν μέρες τῶρα ποὺ δὲν ἔνοιωθε τὸν ἐνὶ τῇ καρδίᾳ της καλὰ.

—Θὰ γίνω μητέρα! εἶπε στὸν ἄνδρα της.

Ἐκεῖνος γονάτισε δίπλα της, καὶ με λατρεία, με τὴν ἐλπίδα πὼς τὴν ὥρα περὶ θὰ εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν ἀγάπην της, εἶπε:

—Εἶσαι τελείως εὐτυχής τὴν ὥρα, Ἴρμα;

Ἐκείνη τὸν κούταζε κατάματα. Ἐπρεπε θέβαινα σὲ μίᾶ τόσο σπουδαία στιγμή τῆς ζωῆς της νὰ νοιώσῃ θαθεῖα τὸ μεγαλεῖο, τὸ αἰώνιο μυτήριο τῆς φύσεως. Κι' ἡ Ἴρμα με κρυφὸ πόνο σκεπτόταν πόσο ἀπόλυτη ἔαταν ἡ εὐτυχία της, ἂν τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν τὸ παιδί τοῦ Ντέρεκ. Μὰ δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ. Τὸ ἱκετευτικὸ βλέμμα τοῦ Τζῶν τῆς ἔκανε κόκκο, καὶ με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἀπὰν στὸ μαξιλάρι, ποὺ ἦταν δίπλα της...

Πέρασε ἕνας χρόνος καὶ πλέον. Ἡ Ἴρμα καθόταν σὲ μίᾶ πολυθρόνα στὸν κῆπο. Μπροστὰ της, ἀπάνω σ' ἕνα ἀπλωμένο χαλί, τὸ κοριτσάκι της ἔπαιζε με τὰ παιγνιδάκια του. Πέρα, στὸ βάθος τοῦ κήπου, πίσω ἀπὸ τις ἀνθισμένες τριανταφυλλίες ποὺ σκόρπιζαν ὀλόγυρα τὸ γλυκὺ ἄρωμά τους, ὁ ἄνδρας της ἔπαιζε τένις μ' ἕνα φίλο του. Ἡ Ἴρμα ἀπὸ κει ποὺ καθόταν ἀκουγε τις ὁμιλίες τους.

Τὸ μωρὸ σὴκώθηκε ὀρθὸ καὶ τρεκλίζοντας, με τὴν χαριτωμένη ἀτάθεια τῆς ἡλικίας του, ἀπλώσε τὰ χεράκια του στὴ μανούλα του κι' ἔκανε ἕνα θῆμα μπρός. Ἡ Ἴρμα τ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της.

—Τί θέλει τὸ μωρὸ μου; ρώτησε.

—Τοῦ-τοῦ-τοῦ! εἶπε ἡ μικροῦλα δείχνοντας τὸ γραμμόφωνο, τὸ ὁποῖο θρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζακι.

—Γλυκὸ μου παιδάκι! ψιθύρισε ἡ Ἴρμα καὶ ἔσφιξε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

ἀναγνωστῶν του, ἡ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶνε :

**ΣΑΦΕΙΣ
ΚΑΘΑΡΟΓΡΑΜΜΕΝΕΣ
ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΕΚΤΕΝΕΙΣ**

Ἡ πέντε ἐπιτυχέστερες ἐκ τῶν ἀπαντήσεων, ἡ πὺ ἐξυπνες καὶ ἡ πὺ λογοτεχνικά γραμμένες,

ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΟΥΝ

Ἡ πρώτη ἐπιτυχὴς ἀπάντησις θὰ πάρῃ ὡς βραβεῖο **ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ** (Εὐρωπαϊκὸ) **ΑΣΙΑΣ 400 ΔΡΧ.** ΚΑΙ Τὸ **ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.**

Ἡ δεύτερα **ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ ΑΣΙΑΣ 175 ΔΡΧ** ΚΑΙ **ΔΥΟ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ ΕΚ ΤΟΥ κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.**

Ἡ τρίτη **ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ** (Εὐρωπαϊκῆς), **ΑΣΙΑΣ 150 ΔΡΧ.**

Ἡ τετάρτη **ΘΑ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.**

Καὶ ἡ πέμπτη θὰ πάρῃ **ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΗ.** Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν ἡ φωτογραφίες τῶν δεσποινίδων ποὺ θὰ βραβευθοῦν.

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκτές ἀπὸ σήμερα, 8' ἀρχίσουν δὲ δημοσιεύμεναι μετὰ 2 ἢ 3 φύλλα, διὰ νὰ συγκεντρωθοῦν ἐντὼματὰ ἀρκετὰ.

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ εἰκονογραφοῦνται καταλλήλως ὑπὸ τοῦ σκιτσογράφου τοῦ «Μπουκέτου» κ. Γ. Γρηγόρη.

Παρακαλοῦνται ἡ ἀγαπῆτες ἀναγνώστριάς μας νὰ σημειοῦν στὴ γωνία τοῦ φακέλλου τὴ λέξι: «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

Κατόπιν, ἀπλώσε τὸ χέρι της καὶ στὴν τύχη πῆρε μίᾶ πλάκα, τὴν ἔβαλε ἀπάνω στὸ δίσκο κι' ἔβαλε μπρός τὴ μηχανή.

—Ἐλκυεῖα ποὺ εἶν' ἡ ἀγάπη... ἀρχισε τὸ κομμάτι. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀνώτερο ἀπ' τὴν ἀγάπη... Εἶνε τὸ πὺ παλὸ καὶ τὸ πὺ μόντε ρνο αἰσθημα...»

Ἡ Ἴρμα ἔμεινε ἀκίνητη. Ἡ ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἡ γλυκεῖα μελωδία ἔκαναν τὸ παιδάκι νὰ μαζεῦτῃ, σὰν τὸ πουλάκι κάτω ἀπὸ τις φτερούγες τῆς μάννας του, μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς νεαρῆς μητέρας. Ἡ Ἴρμα ἔνοιωθε μίᾶ ἀπέραντη ἀγάπην νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴ της. Ἐσφινκα, κατάλαβε πὼς ἂν δὲν εἶχε θρῆ τὸν δυνατό, φυσικὸ δεσμό ποὺ ἐνώνει ἕνα ζεύγος, εἶχε θρῆ κατὰ ἀνώτερο! Ἦταν ἕνα αἰσθημα τόσο θαυτὸ, τόσο ἀπόλυτο, αὐτὸ ποὺ τραβοῦσε ὅλο τὸ εἶναι της στὸ μικρὸ, ἀδύνατο πλάσμα, ποὺ ζητοῦσε τὴν ἀγάπην της, τὴν ἀφοσίωσίν της, ὥστε κατὰλαβε ἐκείνη τὴ στιγμή πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἱερώτερο, τίποτε θαυτότερο ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ της, στὸ πλῆγμα ποὺ κρατοῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνδρός, ποὺ τόσο τὴ θεοσάινε, εἶχε σθῶσει καὶ μέσα στὴν καρδιά της βασίλευε τὸ παιδί της!

Σὲ λίγο ὁ ἄνδρας της πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ της.

—Ὁ Τζέιμσον, τῆς εἶπε, σοὺ ζῆτε συνγνώμην γιὰτὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ θιαστικά, χωρὶς νὰ σὲ χαιρετήσῃ. Ἡ Τὸτ κουράστηκε;

Ἡ Τζῶν ἔσπλωθηκε ἀπάνω στὸ χαλί, μπροστὰ στὰ πόδια της γυναικάς του καὶ με θλέμμα γεμάτο ἀγάπην, καμάρωνε τὸ ὥρανο σὺμπλεγμα ποὺ εἶχε μπροστὰ του.

—Ναί, κουράστηκε, τὸ χρυσὸ μου.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ νεαρὴ γυναῖκα, ἀπλώσε τὸ χέρι της στὸν ἄνδρα της.

Τὸ θλέμμα τους διασταυρώθηκε θουθὸ κι' ἐκφραστικό. Τὸ γραμμόφωνο ἐξακολούθει νὰ παίζῃ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

—...Γλυκεῖα ποὺ εἶν' ἡ ἀγάπη!

—Ναί, εἶνε... εἶπε ὁ Τζῶν με πεποίθησι.

Καὶ κατόπιν πρόσθεσε με ἀπέραντη τρυφερότητα:

—Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς ἀπέτυχα!

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ χαμογέλασε:

—Ὅχι! ψιθύρισε. Δὲν ἀπέτυχες!